

Arrest

nr. 183 604 van 9 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 januari 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. ADLER, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 september 2016 een aanvraag in om een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 29 september 2016 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de in punt 1.1 bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.09.2016 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [I.G.], geboren op [...] en van Belgische nationaliteit, ze verloofd zijn, ze de intentie hebben om te huwen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonbaar waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen.

Betrokkene beweert dat hij in 2017 wenst te huwen, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de nodig stappen voor het huwelijk al genomen zijn.

Wat betreft het feit dat zijn broers in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie.

Betrokkene verklaart sedert 2013 in België te zijn, (legt getuigenverklaring voor) zonder dat ze geprobeerd heeft om een machtiging tot een verblijf van lange duur te bekomen op een andere wijze dan door middel van de aanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9bis en dit bijna 3 jaar na zijn binnenkomst. Aldus heeft verzoekster gedurende 3 jaar illegaal in België verbleven. Dat hieruit volgt dat hij zichzelf doelbewust in een illegale en preciaire situatie heeft gebracht en gedurende verschillende jaren opzettelijk in die situatie is gebleven zodat hij zelf aan de oorsprong ligt van de schade waarop hij zich beroept.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 2013 in België, zijn leven hier heeft opgebouwd, legt getuigenverklaring voor van Jeugdcentrum Dynamo, aanbeveling van het bestuur van de VZW Gul Vakfi) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet

behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Eveneens op 29 september 2016 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit vormt de tweede bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In een eerste middel, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, werpt verzoeker de schending op van *“Artikel 9bis en artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: VW); Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien ook in de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Een manifest foutieve beoordeling ; Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het critérium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; Artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM)”*.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT. de bestreden beslissing stelt dat de aangehaalde elementen in verzoekers regularisatieaanvraag geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

TERWIJL, de gegeven motivering van de bestreden beslissing geen werkelijke analyse weergeeft van het geheel van de door verzoeker aangebrachte elementen en evenmin een nastreeft evenwicht tussen de verschillende belangen.

Na een theoretisch betoog over de formele motiveringsplicht en het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, betoogt verzoeker als volgt:

“3. Overwegende dat de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden de verplichting omvat voor de verzoeker om aan te tonen dat het voor hem onmogelijk is, of bijzonder moeilijk, om terug te keren naar zijn land van herkomst om er de nodige machtiging tot verblijf te vragen (in deze zin : RW 9.628, 9 april 2008, onuitgegeven; RvV n° 5.616, 10 januari 2008, onuitgegeven; RW n°7.722, 22 februari 2008, onuitgegeven).

De Raad van State verduidelijkt het volgende: "de buitengewone omstandigheden zijn geen gevallen van overmacht, het volstaat dat verzoeker aantoont dat het voor hem bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst om er een machtiging te vragen" (R.v.S., arrest n° 93760, 6 maart 2001, R.D.E. januari - februari - maart 2001, n°113, 217).

Meer bepaald, is de een buitengewone omstandigheid een omstandigheid die de vreemdeling, die zich op het Belgische grondgebied bevindt, verhindert tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om

er de formaliteiten te vervullen nodig voor het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf (R.v.S., arrest n°74880, 30/06/1998, RDE, april/mei/juni 1998, p.229).

Het volstaat om eraan te herinneren dat het aan de overheid is om te oordelen, in elk geval afzonderlijk, over het buitengewone karakter van de aangebrachte omstandigheden, dit terwijl het vaststaat dat het onderzoek van de aanvraag twee aspecten bevat, zijnde de ontvankelijkheid en de grond van de zaak. Dit sluit op generlei wijze uit, zoals in onderhavig geval, dat éénzelfde feit tegelijkertijd een bijzondere omstandigheid uitmaakt die een aanvraag in België verantwoordt en een reden is die de verblijfsmachtiging toelaat (RW n°8.749, 14 maart 2008, onuitgegeven en RW n°10.841, 30 april 2008, onuitgegeven).

In zoverre de Minister of zijn afgevaardigde in zijn onderzoek naar bijzondere omstandigheden, over een grote appreciatiebevoegdheid beschikt waar de Raad van State zich niet in de plaats mag stellen, zij er niet minder toe gehouden is om haar beslissing te motiveren en te verantwoorden, rekening houdend met alle elementen eigen aan het geval wat haar voorgelegd is (RW n°7.839, 26 februari 2008, onuitgegeven - in deze zin eveneens: RW 11.640, 23 mei 2008, onuitgegeven; 12.935 van 20 juni 2008, onuitgegeven).

4. De bestreden beslissing is echter onbegrijpelijk daar een illegale toepassing wordt gemaakt van artikel 9bis VW, als volgt:

4.1. Vooreerst worden in de § 5 en 7 alle elementen van integratie (zijnde lang verblijf, kennis taal, sociale integratie,, opleidingen,...) verworpen door één enkele lijn in de motivering. Namelijk "kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tót de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden".

Verwerende partij herneemt al deze elementen en betwist ze dus niet.

In casu dient ten eerste te worden vastgesteld dat verwerende partij de verscheidene omstandigheden, zijnde enerzijds de familiale situatie (par. 1, 2 en 3) en anderzijds het lang verblijf en de duurzame lokale verankering (par. 5), niet als geheel onderzoekt.

Dat dus in de eerste plaats moet worden opgemerkt dat de bijzonder omstandigheden van verzoekers aanvraag afzonderlijk worden beoordeeld en gemotiveerd, zonder dat zij in hun geheel in aanmerking worden genomen.

Bovendien maakt zij een onbegrijpelijk onderscheid, en onderzoekt de toepassing van artikel 8 EVRM in het kader van het aspect van de ontvankelijkheid en de aangetoonde en langdurige integratie als aspect van de gegrondheid.

Dat verzoeker dan ook niet kan begrijpen waarom een deel van deze elementen niet pertinent wordt bevonden in het kader van de ontvankelijkheidsfase. Aangezien de elementen als geheel ook in dit kader naar voor werden gebracht in zijn regularisatieaanvraag.

Dat ook net het geheel van de elementen de onmogelijkheid tot terugkeer of bijzondere moeilijkheid aantoont.

Elk element apart op een verschillende basis verwerpen, is niet moeilijk, maar maakt geen correcte motivering uit in de zin van de bovenstaande bepalingen en jurisprudentie.

Dat daarenboven - ter herinnering - de bepaling van artikel 9bis geen enkele aanduiding geeft welke omstandigheden tot een positieve beslissing kunnen leiden en ook niet aangeeft welke omstandigheden al dan niet als buitengewone omstandigheden in de ontvankelijkheid of ten gronde in aanmerking kunnen worden genomen.

Desondanks worden in casu worden de elementen van integratie niet betwist en evenmin als onvoldoende beschouwd, maar (naast de familiale situatie) volledig buiten beschouwing gelaten.

Dat de houding van verweerster in huidig dossier gewoon onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond is.

Dat zij nalaat te motiveren waarom de elementen niet als geheel onderzocht werden en ook geenszins aangeeft op welke basis of om welke reden deze wel kunnen/zullen onderzocht worden bij de beoordeling van het gegrond karakter van de aanvraag, maar niet van haar ontvankelijk karakter.

Dat de gegeven motivering bijgevolg in strijd is met de in het middel opgeworpen bepalingen.

Dat het, gelet op het voorgaande, aan verzoeker toekomt van de administratie te eisen dat zij aangeeft in welke mate en om welke reden de aangehaalde elementen niet weerhouden zouden kunnen worden als buitengewone omstandigheid.

Dat verweerster in deze niet voldoet aan haar motiveringsplicht.

5. Overwegende dat verzoeker zich beroept heeft op zijn familiale situatie.

Over de toepassing van artikel 8 EVRM volstaat verweerster dat er sprake is van een "eventuele tijdelijke verwijdering".

Zij verwerpt dus niét de toepassing van artikel 8 EVRM, noch de aanwezigheid van een familieleven op Belgisch grondgebied, maar enkel het buitengewoon karakter ervan in het kader van artikel 9bis.

Gezien de gevoegde bijlage 13 is de woordkeuze "eventueel" op zijn minst vreemd te noemen...

Hetzelfde kan gezegd worden over de tijdelijke verwijdering.

Dat inderdaad een terugkeer naar het land van herkomst en de behandeling van een aanvraag aldaar meerdere maanden zal nemen en dat deze onderbreking, gelet op de familiale toestand en de integratie van verzoeker, op geen enkele wijze als zinvol of redelijk kan worden aangemerkt.

Verwerende partij baseert de scheiding van het koppel en verzoekers broer hierin in se op niet meer dan een pure hypothese.

Namelijk, in de mate dat verweerster van verzoeker vraagt zijn aanvraag 9bis in te dienen in Turkije, gaat het hier in ieder geval minstens om een evident langdurige verwijdering, maar ook ZONDER enige garantie op terugkeer!

Door bij voorbaat te oordelen dat de verwijdering slechts tijdelijk zal zijn, is verweersters antwoord op dit punt dan ook absoluut voorbarig.

Dat moet worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers familieleden in het gedrang brengt zonder enige redelijke argumentatie.

Verzoeker ziet dan ook niet hoe de evaluatie van zijn persoonlijke situatie heeft plaatsgevonden, want deze evaluatie blijkt gewoon afwezig.

De bestreden beslissing antwoordt niet afdoende op de aanvraag en de motieven die zijn aangehaald en meer bepaald de familiale situatie van verzoeker, die zij volledig ten onrechte niet in aanmerking neemt als een uitzonderlijke omstandigheid die toelaat om de aanvraag in België in te dienen.

Verzoeker kan wel degelijk terecht beroep doen, gelet op zijn familiale situatie, op het begrip humanitaire situatie en het begrip "gezinsleven" in het voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM, wat op zich niet wordt tegengesproken in de bestreden beslissing. Verzoeker meent dat zijn recht op gezinsleven op zich een buitengewone omstandigheid uitmaakt en daar zijn nieuw gezin zich in België bevindt, deze omstandigheid moet toelaten dat hij hier een aanvraag tot verblijfsrecht indient (Luc DENYS, Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2010-2011, Knops Publishing, Herentals, 2010, p. 44).

Verzoeker erkent dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht toekomt aan de Staten om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

Hierbij dient evenwel nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische Staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds (R.v.St., nr 167.847 van 15 februari 2007; RVV, nr. 14250 van 17 juli 2008).

Desbetreffend de RvV van 5 juni 2009, nr. 28 346 : (...)

Verzoeker valt zonder enige twijfel onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM.

Dat de vereiste balans in deze echter NIET is opgemaakt en de motivering gewoon elke analyse uit de weg gaat en uit de lucht gegrepen is.

De RvV herhaalde in haar arrest van 17 juli 2008, nr. 14.250, de principes (eigen onderlijning) : (...)

Het recht op respect voor familieleden zoals voorzien in artikel 8 EVRM doet in hoofde van de Staat nochtans een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal familiaal/privéleven leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen. (SUDRE, F., Droit international et européen des droits de l'homme, Presse Universitaire de France, Pars, 1999, 258; CDH, Eriksson, 22 juni 1989, Serie A. 156, § 58).

De bestreden beslissing en vooral haar motivering gaat totaal voorbij aan de noodzaak voor de Staat in proportionaliteit te overwegen.

De verplichting om terug te keren naar het land van oorsprong heeft veel verderstrekkende gevolgen dan het beoogde doel en brengt schade aan verzoeker.

Verschillende arresten van de Raad van State hebben de noodzaak van afwezigheid van een disproportionaliteit tussen het respect dat men dient te hebben voor het grondrecht, gewaarborgd door artikel 8 EVRM, benadrukt en meer bepaald gesteld dat de afweging tussen de gehanteerde middelen (bv. weigering vestiging) en het beoogde doel (immigratiepolitiek) niet onevenredig mag zijn (zie o.a. C.E., n°64.908, 27.2.1997, Chr. dr. pub., 1998, n°I, p.III).

Verzoeker heeft verder ook gewezen op het feit dat recentelijk het Hof het critérium van de subsidiariteit heeft geïntroduceerd. De overheid dient inbreuken op rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken "in the least onerous ways as regards human rights" (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (éd.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 719 en 720).

Uit het recht op eerbiediging van het gezinsleven vloeit niet alleen een plicht voort voor de overheid om zich van inmenging in het gezinsleven en/of privéleven te onthouden, maar dus ook een positieve plicht, met name die maatregelen nemen die inherent zijn aan een effectieve eerbiediging van het gezinsleven en/of privéleven. Omwille van het recht op bescherming van het privéleven dienen de staten met name

die maatregelen te nemen die nodig zijn om dit recht mogelijk te maken (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (éd.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 740).

In de zaak *Johnston v. Ireland* (1986) wordt als criterium voor de beoordeling van positieve plichten inzake artikel 8 E.V.R.M. geformuleerd dat staten een fair evenwicht moeten nastreven tussen het algemeen belang en de belangen van het individu (DE HERT, P., Artikel 8 Recht op privacy, in Handboek EVRM, Deel 2, volume I, VANDE LANOTTE, J. En HAECK, Y. (éd.), Antwerpen, Intersentia, 2004, 741).

Verzoeker bekritiseert de bestreden beslissing in die zin en betwist dat in casu geen sprake is van enige ernstige afweging of een streven naar dit faire evenwicht en dat minstens de motivering niet toelaat om de afweging te veronderstellen en nog minder om na te gaan voor de Raad of deze normconform is gebeurd.

Verwerende partij is de problematiek gewoon uit de weg gegaan en is helemaal niet ingegaan op de argumentering van verzoeker. Bijgevolg kan aan de hand van de voorliggende motivering niet ernstig afgeleid worden waarom verzoekers familielevens geen voldoende uitzonderlijke omstandigheid zou uitmaken die de toepassing van artikel 9bis mogelijk zou maken.

Dat in casu verwerende partij zich daarentegen baseert op onjuiste en ongefundeerde argumenten en geen enkele afweging van belangen weergeeft en geen uitleg dienaangaande verschaft.

Dat het familieleven van verzoeker onvoldoende tot niet in beschouwing werd genomen en dit zonder enige geldige reden.

Dat de afwezigheid van correcte motivering en concrete evenwichtige analyse een schending uitmaakt van de motiveringsplicht en artikel 8 EVRM.

6. Overwegende dat de overheid dient rekening te houden bij de totstandkoming van haar beslissingen met het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De moeilijkheden tot terugkeer blijken wel duidelijk uit het geheel van de argumenten van de regularisatieaanvraag zelf : het gezinsleven in België, de sociale integratie, het lange verblijf in België, de kennissen hier, de kennis van de taal,....

Echter alweer geeft de gegeven motivering desbetreffend geen werkelijke en aandachtige analyse van deze buitengewone omstandigheid weer.

Aan de hand van voorliggende motivering op basis van enkele onbeduidende zinnen, waardoor de aangegeven elementen één voor één en elk apart worden afgedaan als onbelangrijk (lees: volledig ongevaarlijk) en onvoldoende, kan verzoeker onmogelijk afleiden waarom hij niet valt onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 9bis.

In die zin maakt de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht uit.

De beslissing dient nochtans in haar geheel te worden onderzocht, waarna de beslissing een reëel evenwicht dient na te streven tussen het individuele en openbare belang overeenkomstig de beginselen van proportionaliteit en redelijkheid.

Dat het EHRM zich hierover al heeft uitgesproken : « *bien qu'en vertu d'un principe de droit international bien établi, les Etats conservent le droit de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non nationaux sur leur territoire, l'exercice de ce droit souverain peut néanmoins poser problème lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'éloignement de l'intéressé constituerait une violation d'un droit fondamental reconnu par un instrument international d'effet direct. En l'occurrence, les pouvoirs de police conférés par l'article 7 de la Loi du 15/12/1980 ne peuvent avoir pour effet de dispenser l'autorité administrative du respect d'obligations internationales auxquelles l'Etat beige a souscrit. Au titre de tels engagements figure notamment la protection des droits garantis par les articles 3 et 8 de la Convention de sauvegarde des droits de l'Homme et des libertés fondamentales* ». (C.E.D.H. arrêt *Soering c/ Royaume Uni* du 07/07/1989)

Vrije vertaling : Zelfs al beschikken de Staten over het recht de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van burgers op het territorium te bepalen, het uitoefenen van dit recht kan problemen stellen als er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van een betrokkene een schending zou uitmaken van een fundamenteel erkend recht met directe werking. De bevoegdheden en machten toegekend door artikel 7 van de Wet van 15/12/1980 kunnen er niet toe leiden dat de administratieve overheid de internationale verplichtingen van de Belgische Staat niet naleeft. Daartoe behoren der artikelen 3 en 8 EVRM.

Er dient besloten te worden dat verwerende partij zich niet baseerde op een volledige en ernstige analyse van verzoekers dossier, en in dat opzicht haar motivatieplicht niet heeft voldaan.

In de mate dat de beslissing gebaseerd is op « type » antwoorden en foutieve vaststellingen, besluit verweerster wel gemakkelijk tot weigering van de aanvraag en zonder rekening te houden met alle gegevens. Dat het standpunt van de tegenpartij ongegrond en onredelijk is.

Dat eveneens moet worden vastgesteld dat het artikel 62 van de Wet van 15/12/1980 en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen geschonden zijn doordat de motivering absoluut onvoldoende blijkt te zijn in casu.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt niet meer in dan de plicht voor de verwerende partij om in het geval dat zij de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart, te motiveren waarom de aangehaalde omstandigheden geen buitengewone omstandigheden zijn in de zin van dit wetsartikel, quod in casu. Deze formele motiveringsplicht houdt niet in dat de verwerende partij ambtshalve een evenwicht tussen de verschillende belangen tot uiting moet laten komen in de motivering. Indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Het louter aanvoelen van verzoeker dat er geen werkelijke, aandachtige, volledige en ernstige analyse van de aangevoerde buitengewone omstandigheden is gemaakt, dat de motivering absoluut onvoldoende is en dat de motivering naar zijn oordeel *“enkele onbeduidende zinnen bevat”*, maakt niet dat de formele motiveringsplicht werd geschonden. Ook het feit dat de door verzoeker aangehaalde buitengewone omstandigheden één voor één besproken worden door de verwerende partij maakt op zich geen schending uit van de formele motiveringsplicht. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet legt de verwerende partij niet de verplichting op om én apart te motiveren voor elke aangevoerde buitengewone omstandigheid én nog eens te motiveren voor de aangevoerde omstandigheden in hun geheel. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet schrijft geen enkele methode of werkwijze voor die de verwerende partij moet volgen bij het beoordelen van de elementen die worden aangevoerd als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)).

2.3. Waar de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de eerste bestreden beslissing verder aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel en in dit verband opwerpt dat er sprake is van een manifeste foutieve beoordelingsfout, bekijkt de Raad het middel vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104).

2.4. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van herkomst of gewoonlijk verblijf kan indienen, niet werden aanvaard of bewezen.

De Raad wijst erop dat de verwerende partij ter zake een ruime appreciatiebevoegdheid heeft, waardoor hij slechts een marginale controle op haar beslissing kan uitoefenen.

2.5. Met zijn theoretisch betoog over het begrip buitengewone omstandigheden – dat een herhaling vormt van het theoretisch betoog dat reeds kan worden gelezen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag – toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij in casu aan dit begrip een invulling heeft gegeven die strijdig is met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

2.6. De eerste bestreden beslissing stelt, *“De overige aangehaalde elementen (betrokkene verblijft sinds 2013 in België, zijn leven hier heeft opgebouwd, legt getuigenverklaring voor van Jeugdcentrum Dynamo, aanbeveling van het bestuur van de VZW Gul Vakfi) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van Integratie, behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”* Verzoeker vertoont onbegrip voor deze beoordeling en acht ze *“onbegrijpelijk, manifest onredelijk en ongegrond”*, maar de door de verwerende partij gedane beoordeling is deugdelijk en pertinent want ze is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State waarnaar de voormelde passage verwijst. In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 oordeelde de Raad van State immers dat *“omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat zich in zijn geval een andere beoordeling opdrong dan de voormelde. Aangezien de betrokken elementen inzake integratie behoren tot de

gegrondheid van de aanvraag diende de verwerende partij niet verder te motiveren op het vlak van de ontvankelijkheid van deze elementen.

2.7. Waar verzoeker opwerpt dat het geheel van de aangevoerde buitengewone omstandigheden de onmogelijkheid of bijzondere moeilijkheid tot terugkeer aantoon, merkt de Raad op dat hij niet inziet hoe elementen die apart genomen geen buitengewone omstandigheden uitmaken toch wel buitengewone omstandigheden uitmaken wanneer ze worden gecombineerd. Uit artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan alleszins niet worden afgeleid dat de verwerende partij de plicht heeft om alle aangevoerde omstandigheden afzonderlijk en gecombineerd te beoordelen. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoon dat verweerder bepaalde aangevoerde omstandigheden niet heeft beoordeeld en er evenmin in slaagt aan te tonen dat de door de verwerende partij gedane beoordeling blijkt geeft van een kennelijke onredelijke of disproportionele afweging. Evenmin toont verzoeker aan dat hij, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerken, de verwachting kon koesteren dat de verwerende partij zijn aanvraag ontvankelijk zou verklaren of dat zij hem toezeggingen in die zin zou hebben gedaan.

2.8. Verzoeker ontwaart in de motivering van de eerste bestreden beslissing een kunstmatig onderscheid tussen zijn familiale situatie enerzijds en zijn lang verblijf en duurzame lokale verankering anderzijds, maar hij gaat eraan voorbij dat de verwerende partij hiermee de opdeling volgt die hij heeft gemaakt in zijn in punt 1.1. bedoelde aanvraag waarbij hij respectievelijk had aangehaald, een “*gezinsleven in België en voor te bereiden huwelijksdossier met een persoon van Belgische nationaliteit*” – element dat hij kadert binnen artikel 8 van het EVRM – “*een lang verblijf van meer dan drie jaar*” en “*sociale integratie*”. Gelet op het gestelde in punt 2.6. kan de Raad het niet kennelijk onredelijk, onzorgvuldig of strijdig met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet achten dat de verwerende partij de aangevoerde elementen inzake “*een lang verblijf van meer dan drie jaar*” en “*sociale integratie*” beschouwt als elementen die de gegrondheid betreffen van een aanvraag om verblijfsmachtiging om humanitaire redenen en het element inzake “*gezinsleven in België en voor te bereiden huwelijksdossier met een persoon van Belgische nationaliteit*” beschouwt als een element dat de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft en derhalve nagaat of dit een buitengewone omstandigheid betreft. De Raad voegt er nog aan toe dat hij niet kan inzien welk belang verzoeker heeft bij het argument dat het element inzake een “*gezinsleven in België en voor te bereiden huwelijksdossier met een persoon van Belgische nationaliteit*” niet samen afgehandeld werd met de aangevoerde elementen inzake “*een lang verblijf van meer dan drie jaar*” en “*sociale integratie*” die de verwerende partij als elementen ten gronde heeft beschouwd.

2.9. De eerste bestreden beslissing stelt:

“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw [I.G.], geboren op 29.06.1993 en van Belgische nationaliteit, ze verloofd zijn, ze de intentie hebben om te huwen. Deze elementen kunnen echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoon waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. Een tijdelijke scheiding van partner verhindert betrokkene niet om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Van zodra immers betrokkene zich in zijn land van herkomst of een land daartoe gemachtigd in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Betrokkene beweert dat hij in 2017 wenst te huwen, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de nodig stappen voor het huwelijk al genomen zijn.”

Wat betreft het feit dat zijn broers in België wonen; betrokkene verklaart niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft: (...) ” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2.10. Verzoeker betwist de beoordeling “*Betrokkene beweert dat hij in 2017 wenst te huwen, kan ook niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor dat de nodig stappen voor het huwelijk al genomen zijn*” niet, waardoor deze passage overeind blijft.

2.11. Verzoeker is het wel niet eens met de beoordeling gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM en meer bepaald wanneer de verwerende partij naar zijn oordeel gewag maakt van een “*eventuele tijdelijke verwijdering*”. Te dezen dient de Raad echter op te merken dat de verwerende partij tweemaal gewag maakt van “*een tijdelijke scheiding*” en eenmaal van “*tijdelijk terug te keren*”. De woorden “*eventuele tijdelijke verwijdering*” komen echter niet voor in de eerste bestreden beslissing zodat verzoekers kritiek hierop feitelijke grondslag mist.

2.12. Daargelaten de vraag of verzoeker als meerderjarige man die zich beroept op een relatie met mevrouw I.K. een beschermenswaardig gezinsleven leidt met zijn broer, wordt er op gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM), wanneer het gaat om een eerste toelating, oordeelt dat er geen inmenging is en dat geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM geschiedt. In casu betreft de eerste bestreden beslissing een eerste toelating, met name een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij en is artikel 8, tweede lid van het EVRM niet van toepassing op deze beslissing.

2.13. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37). Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Staten hebben het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen vanuit het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 101).

2.14. Verzoeker toont niet aan dat zijn belangen, die in se erin bestaan om vanuit België een aanvraag om verblijfsmachtiging te kunnen indienen, dit om bij zijn Belgische vriendin en bij zijn broer te kunnen blijven vertoeven, zwaarder moeten doorwegen dan de belangen van de Belgische Staat die bestaan in het doen respecteren van de Belgische verblijfsreglementering, daar waar verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, hij slechts in september 2016 opduikt om een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen en hij op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing niet meer heeft dan vage huwelijksplannen met zijn vriendin. De bestreden beslissingen houden niet in dat verzoeker voorgoed wordt gescheiden van zijn vriendin en zijn broer. Ze hebben enkel tot gevolg dat verzoeker het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in België. Ze beletten met name niet het opstarten van een aanvraagprocedure voor een visum gezinshereniging indien verzoeker daadwerkelijk huwt of het opstarten van een procedure tot verblijfsmachtiging vanuit het land van oorsprong zodat hij bij gunstig antwoord kan terugkeren naar België. Verzoeker toont niet aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen zijn gezinsleven in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228). Immers maakt hij niet aannemelijk dat hij – mede gelet op het bestaan van moderne communicatiemiddelen – niet in contact kan blijven met zijn vriendin of zijn broer in België – of nog, dat deze hem niet kunnen vergezellen of bezoeken in afwachting van de behandeling van zijn aanvraag.

2.15. Verzoeker is van oordeel dat een terugkeer naar het land van herkomst niet zinvol en redelijk is, en dat het zal gaan om “*een evident langdurige verwijdering*”, en is van oordeel dat zijn familiale situatie wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt, maar deze eigen inschatting en overtuiging van verzoeker maakt niet dat de door de verwerende partij gedane beoordeling dat een terugkeer naar het land van oorsprong slechts een tijdelijke scheiding met zich meebrengt, strijdig is met artikel 8 van het EVRM of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of kennelijk onredelijk of disproportioneel is.

2.16. Door te stellen dat het slechts gaat om een tijdelijke verwijdering heeft verwerende partij wel degelijk in het kader van verzoekers familieleven een afweging gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker wijdt in zijn verzoekschrift lange theoretische beschouwingen aan de toepassing van dit verdragsartikel maar hij brengt geen concrete elementen aan die zijn situatie kenmerken die aantonen dat de door de verwerende partij gedane beoordeling hiermee strijdig is en meer bepaald niet getuigt van een “fair balance” in dit verband.

2.17. Verzoekers overtuiging dat de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden werden door de eerste bestreden beslissing waarbij hij verwijst naar allerhande rechtspraak, kunnen deze beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.18. in een tweede middel gericht tegen de tweede bestreden beslissing werpt verzoeker de schending op van “*Artikel 7 al.1 en 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Schending van de motiveringsplicht zoals voorzien in artikel 62 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen, alsook de artikelen 1, 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; Het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, meer bepaald het rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel, alsook het critérium van de redelijkheid en proportionaliteit en de verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen; Artikel 8 EVRM*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“DOORDAT. verzoeker ook een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, uitsluitend gegrond op artikel 7 VW, in samenlezing met artikel 74/14 om de vrijwillige termijn van 30 dagen te verminderen.

TERWIJL er geen rekening werd gehouden met het nochtans erkende familieleven dat uitvoerig werd uiteengezet, maar waarop in de verwijderingsmaatregel geen enkel antwoord volgde.

Overwegende dat de opgeworpen wettelijke bepalingen stellen dat elke administratieve beslissing op volledige wijze, afdoende en concreet dient gemotiveerd te worden.

Ter herhaling, dat het principe van behoorlijk en zorgvuldig bestuur houdende o.a. de beginselen van redelijkheid - billijkheid, proportionaliteit, rechtmatig vertrouwen en voorzorg, houdt in dat de overheid zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden. De beslissing dient zich te baseren op informatie die correct werd verkregen. De overheid dient zich ervan voldoende te vergewissen en te informeren teneinde een beslissing te nemen met volle kennis ter zake. De overheid dient tót een beslissing te komen op basis van een volledig en adequaat onderzoek van het concreet geval in redelijkheid en in billijkheid. De beslissing dient dan ook als gebrekkig gemotiveerd bevonden te worden op grond van artikel 62 VW en de artikelen 1, 2, 3 van de Wet op de motivering van bestuurshandelingen. En dat naast artikel 8 EVRM ook artikel 74/13 stelt, specifiek over een bevel : Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

2. Dat deze bestreden beslissing dienaangaande geen beoordeling inhoudt en daarover ELKE motivatie ontbreekt.

Dat, ondanks de kennis over deze elementen, in huidige zaak moet opgemerkt worden dat verwerende partij nalaat zich effectief over dit fundamenteel recht uit te spreken.

Wat neerkomt op een onbestaande, of minstens onvoldoende motivering (in die zin Raad van State nr. 100.587 van 7 november 2001).

Verzoeker verwijst nog naar het hierboven geciteerde arrest Soering van het EHRM.

Dat de RvV ook al heeft herhaald» (...) (C.C.E. 31 juillet 2008 n° 14.731 et 14.736)

Vrije vertaling (...)

Het lijdt geen twijfel dat op het moment van de beslissingname het huwelijksdossier nog hangend is en dat de motieven daaruit voortvloeiend in de tweede bestreden beslissing totaal onbeantwoord zijn gebleven of onderzocht.

ZODAT.

De eerste bestreden beslissing een manifeste schending uitmaakt van artikel 9bis van de Wet van 15/12/1980 alsook van de artikelen 62 van de Wet van 15/12/1980 en 2 en 3 van de Wet van 29/07/1991, en vernietigd dient te worden. De gevolgbeslissing, het bevel om het grondgebied te verlaten in de vorm van de bijlage 13, dan ook eveneens vernietigd dient te worden om dezelfde reden en verder in geval van annulatie van de eerste beslissing tevens haar basis verdwijnt. Dat bovendien ook hierin fouten op de legaliteit en vereiste motivering werden vastgesteld die een schending uitmaken op het artikel 7 en 74/13-14 van de wet van 15 december 1980, alsook het respect voor artikel 8 EVRM achterwege werd gelaten.

Dat de middelen gegrond zijn”.

2.19. De tweede bestreden beslissing verwijst naar de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt vast dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum. Hiermee wordt voldaan aan de formele motiveringsplicht. Verzoeker kan niet dienstig opwerpen dat de tweede bestreden beslissing niet motiveert aangaande of geen rekening houdt met zijn gezinsleven in de zin van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en voorhouden dat dit strijdig is met artikel 8 van het EVRM. De tweede bestreden beslissing werd immers getroffen en betekend samen met de eerste bestreden beslissing waarin duidelijk wordt gemotiveerd aangaande verzoekers gezinsleven en wordt gesteld dat dit geen buitengewone omstandigheid vormt en dat de verplichting voor verzoeker om terug te keren naar het land van oorsprong geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM daar het slechts om een tijdelijke verwijdering van het grondgebied gaat.

2.20. Verzoekers overtuiging dat de tweede bestreden beslissing wel degelijk de aangehaalde bepalingen en beginselen schendt alsook zijn theoretische beschouwingen in dit verband, inbegrepen de verwijzing naar rechtspraak, kan de tweede bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA